

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **Mgr. Ing. P. B.**
insolvenční správkyň Energetika Návsí s. r. o.
sídlem Šemberova 66/9, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018 č. j. 50501/18/5100-41453-712140, ve věci zřízení zástavního práva,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání úpadce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „finanční úřad“) ze dne 9. 4. 2018 č. j. 742789/18/3101-80541-800629, jímž finanční úřad na základě tří v rozhodnutí identifikovaných platebních výměrů zřídil zástavní právo k hromadné úpadcově věci – žalobcově obchodnímu závodu.
2. Namítá, že jakkoli tu byla pravomocná a vykonatelná rozhodnutí (exekuční tituly), žalobkyně podala proti těmto rozhodnutím odvolání (která byla žalovaným zamítnuta) a proti rozhodnutím o odvolání i žaloby ke správnímu soudu, které jsou zdejší soudem vedeny pod sp. zn. 65 Af 45/2017, 65 Af 18/2018 a 65 Af 28/2018. Ke dni rozhodování žalovaného o nich nebylo rozhodnuto. Žalovaný – nevyčkav rozhodnutí správního soudu – tak nepostupoval způsobem nejmírnějším ve smyslu § 5 odst. 3 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
3. Dále namítá, že byla porušena zásada přiměřenosti, když již dříve byla finančním úřadem zřízena ve prospěch týchž pohledávek zástavní práva ke konkrétním movitým a nemovitým věcem úpadce, kdy hodnota těchto věcí je schopna dostatečně zajistit zajišťované pohledávky.
4. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Zdůrazňuje, že podání žaloby proti pravomocnému a vykonatelnému rozhodnutí nemá za následek odklad účinků takového rozhodnutí a nepředstavuje tak překážku vůči zřízení zástavního práva. Ohledně dosavadního zajištění akcentuje, že veškerý movitý a nemovitý majetek je zatížen zástavním právem ve prospěch PPF banky s lepším pořadím.
5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Krajský soud zdůrazňuje, že právní řád České republiky zná v různých procesních předpisech různé opravné instituty, které se od sebe liší m. j. i tím, že některé z nich mají ze zákona odkladný účinek, jiné nikoli. Žaloba podaná ke správnímu soudu proti rozhodnutí moci výkoné odkladný účinek automaticky nemá, lze jej však přiznat soudním rozhodnutím na návrh žalobce (viz § 73 odst. 1, 2 s. ř. s.).
7. Jak soud ověřil ve svých evidencích, návrh na přiznání odkladného účinku nebyl v žádné z žalobkyní odkazovaných věcí ani podán.
8. Krajský soud dále akcentuje konstantní závěry správních soudů o tom, že odkladný účinek má ve správním soudnictví charakter institutu výjimečného, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. Měl-li by pravidlem být, nestanovil by zákonodárce jako základní pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemají (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014 č. j. 6 Afs 73/2014-56, www.nssoud.cz).
9. Jestliže se ovšem žalobkyně ani nepokusila o přiznání odkladného účinku žalobám, takový odkladný účinek nenastal, pročez podání žalob nebrání zřízení zástavního práva, a to ani při uplatnění zásady zdrženlivosti obsažené v § 5 odst. 3 daňového řádu. Opačný výklad – zastávaný žalobkyní – totiž popírá institut přiznání odkladného účinku žalobě v samé jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje

podstatě. Pokud by měl být takový výklad být akceptován, stal by se institut přiznání odkladného účinku zcela zbytečným. To však bylo jen stěží úmyslem zákonodárce při formulaci § 73 s. ř. s., do kterého byl právě tento institut výslovně zakotven.

10. Týká-li se přiměřenosti ve vztahu k dosud zřízeným zástavním právům, žalovaný jednak akcentoval zástavní právo jiného věřitele s lepším pořadím (tzn. zabýval se otázkou, zda dosavadní zajištění postačuje a jeho závěry v této dílčí otázce žalobkyně žalobou nezpochybňuje), jednak přistoupil nikoli k exekuci zpeněžením úpadcova závodu, ale toliko k jeho zatížení zástavním právem. Zástavní právo je přitom institutem ze své povahy zajišťovacím.
11. Krajský soud nezpochybňuje základní premisu, že ani zřízení zástavního práva nemůže být svévolí a požadavek přiměřenosti se uplatní i zde. Princip přiměřenosti však nelze vykládat a aplikovat tak, že by jeho prostřednictvím byla vytvořena zcela nová právní úprava spočívající ve vytvoření povinnosti pečlivě zjišťovat hodnotu zastavovaného majetku a tu porovnávat s výší daňového nedoplatku. Základní zásady je totiž nutné vnímat jako principy, jejichž prostřednictvím je korigován ryze formální výklad práva a postup za tím účelem, aby bylo dosaženo spravedlivého výsledku s ohledem na tyto všeobecně přijímané hodnoty, které fungují jako materiální korektiv normativního právního aktu.
12. Je nutné rovněž poukázat na to, že v daném případě se jedná o zřízení zástavního práva, nikoli o samotnou exekuci, tj. výkon rozhodnutí. Aplikaci principu přiměřenosti je totiž nutné vnímat i v tom smyslu, že v takovém případě ještě nedochází k vlastní exekuci a zbavení vlastnických práv daňového subjektu k takovému majetku. S ohledem na to, že zřízením zástavního práva dochází k menšímu zásahu do právní sféry daňového subjektu, než je tomu v případě daňové exekuce, je tedy přípustná míra ingerence správce daně větší, než je tomu u samotné daňové exekuce.
13. I závěry obsažené v odst. 11. a 12. tohoto odůvodnění jsou odrazem konstantní judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015 č. j. 4 Afs 48/2015-32, www.nssoud.cz), se kterou se zdejší soud plně ztotožňuje.
14. Krajský soud uzavírá, že žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným, a proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 2. dubna 2019

Mgr. Jiří Gottwald

Shodu s prvopisem potvrzuje

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje